

Jeg gider slet ikke øve klaver.
Jeg steger i mit eget fedt.
Stod ellers så glad ud af mine fjer,
men nu er helved' blevet hedt.
Her sidder jeg og grunder;
det mindste af to onder?
At gå i gang om lidt, om lidt.

Men først skal jeg lige dit, dat og dut,
forfatte et nødvendigt digt.
"Det er under dit niveau, absolut!"
Hun skælder, smælder: "Døgenigt!",
klaveret, det infame;
klaveret, hjerter dame.
Jeg tar' mig sammen, gør min pligt.

Og pludselig er vort værksted i gang.
Jeg toner bort, mens Fru Klaver
bevæger tangenter, synger vor sang.
Hr. Træghed bremser ikke mer',
gi'r sjælen lov at lege
på musikalske veje,
vibrere ånd i rum og ler.

Ak, kom jeg i hu, klaverspil er sjovt,
slap jeg kadaverdisciplin.
Jeg ter mig så tosset, sølle og flovt.
Gud hjælpe mig, er jeg til grin?
Han modner i mit drama
en frugt af sjælens dharma;
min sang: En turban-appelsin!

Frank Colding 24. oktober 2024